

Новини НАТО

Видається Відділом інформації та преси НАТО в Брюсселі / Весна 2002 року /

Лист Директора Центру інформації та документації НАТО в Україні Мішеля Дюре

1997 року пан Мішель Дюре був призначений на посаду у Міжнародному секретаріаті НАТО. Бельгієць за національністю, у минулому – військовий, він здобув освіту філолога, ступінь магістра російської літератури Університету Сорбонна у Парижі, також має диплом з міжнародних відносин католицького університету Льовен-ля-Ньов у Бельгії та диплом із слов'янських досліджень Вільного університету Брюсселя. Починаючи з 1997 року, працював над втіленням програм економічного співробітництва між Україною та НАТО.

Призначення на посаду Директора Центру інформації та документації НАТО в Україні є для мене водночас і випробуванням, і вдалою нагодою. Випробуванням, оскільки перебрати на себе обов'язки щодо управління діяльністю, яка вже триває, так би мовити, «всередині перегонів», є завжди більш делікатним завданням, ніж починати все з початку. На нинішньому етапі відносини між Україною та НАТО є як ніколи різноманітними як у політичних, так і у технічних галузях, починаючи від співробітництва з питань оборонної реформи до таких напрямів, як економіка та наука. Проте це лише деякі з прикладів широкого кола заходів партнерства.

З часу підписання Хартії Україна – НАТО, якій незабаром виповниться п'ять років, стало очевидним, що ми крокуємо у тому самому напрямку і що динаміка розвитку нашої спільної справи зростає. У липні на ознаменування цієї важливої річниці члени Північноатлантичної ради НАТО прибудуть з візитом в Україну. Ця подія стане наступним кроком щодо підготовки до Празького саміту, призначеного на листопад 2002 року, який, я сподіваюся, сприятиме подальшому зміцненню та поглибленню наших відносин.

Проте ми ще маємо подолати чимало викликів. Насправді, останні

політичні події дають привід думати, що стратегічним пріоритетом України є інтеграція до євро-атлантичних структур, але, на мій погляд, залишається ще досить багато нерозв'язаних питань на рівні формування громадської думки, яка сьогодні є як ніколи допитливою і прагне отримати якомога більше інформації щодо не надто широковідомих відносин між Україною та НАТО.

Інформувати українську громадськість, починаючи від студентів до політичних діячів, щодо розмаїття та потенціалу цих відносин, а також сприяти їх розвитку, роз'яснювати у майбутньому фундаментальні трансформації, яких Альянс зазнає під час свого майбутнього саміту в Празі восени цього року, — саме такі першорядні завдання стоять переді мною та моїми колегами з Центру інформації та документації НАТО в Україні. Наша діяльність поширюватиметься не лише на Київ, але, безумовно, на усі без винятку регіони України.

Я визначив би це призначення також як вдалу нагоду для мене певний час пожити в Україні — країні, у яку я закоханий, завдяки чому я зможу ще краще, так би мовити, зсередини, пізнати багатства та менталітет однієї з країн європейської спільноти націй, майбутня роль якої мені завжди видавалася важливою.

Мішель Дюре

Актуальні питання

Подовження терміну проведення операції «Янтарна лисиця» на території колишньої Югославської Республіки Македонія¹

Під час візиту Генерального секретаря НАТО лорда Робертсона до Скоп'є 8 лютого ц.р. Президент Трайковський офіційно звернувся із проханням продовжити операцію НАТО «Янтарна лисиця», яка розпочалася у вересні 2001 року, ще на три місяці. Згодом члени Північно-атлантичної ради ухвалили відповідне рішення, про що йшлося у заяві Генерального секретаря НАТО лорда Робертсона:

«Члени Північноатлантичної ради ухвалили рішення стосовно надання повноважень щодо подовження терміну проведення операції «Янтарна лисиця» ще на три місяці – до 26 червня 2002 року у відповідь на офіційне звернення до НАТО уряду колишньої Югославської Республіки Македонія¹, у якому містилося прохання продовжити надання допомоги щодо гарантування безпеки міжнародних спостерігачів, які працюють на території країни.

Президент Борис Трайковський та Генеральний секретар НАТО лорд Робертсон

Визнаючи, що основна відповідальність щодо гарантування безпеки міжнародних спостерігачів покладена на уряд країни, що їх приймає, сили, залучені до операції «Янтарна лисиця», продовжуватимуть сприяти захистові міжнародних спостерігачів, які наглядають за втіленням положень плану мирного врегулювання на території країни.

Від імені НАТО я хочу висловити подяку Німеччині за згоду зберегти за собою керівництво оперативними силами «Лисиця» на цей період. НАТО також із вдячністю зустріло великодушну пропозицію Італії перебрати на себе роль провідної країни, якби це було необхідно.

НАТО залишається відданим справі відновлення миру та стабільності у колишній Югославській Республіці Македонія¹ та зміцнення обнадійливого успіху, досягнутого до цього часу, щодо втілення мирного плану Президента Трайковського».

Закон про амністію дає надію колишній Югославській Республіці Македонія¹

Кульмінацією зустрічей, проведених лордом Робертсоном з чільними урядовцями колишньої Югославської Республіки Македонія¹ 6 березня ц.р. – з Президентом Трайковським та 11 березня ц.р. – з прем'єр-міністром Любчо Георгієвським, стало рішення парламенту країни ухвалити закон про амністію. Лорд Робертсон зазначив, що «після тривалого конфлікту ухвалення закону про амністію не може бути легким, цей крок є вагомим чинником оздоровлення суспільства та процесу зміцнення довіри, а також являє собою величезну віху у розвиткові мирного процесу в Македонії». Дія закону про амністію поширюватиметься на злочини, скоєні за

часів конфлікту 2001 року, серед них: державна зрада, заколот, збройне повстання та змова проти держави, проте закон не поширюватиметься на злочини, що нині підпадають під юрисдикцію Трибуналу ООН з питань воєнних злочинів.

Під час зустрічей у штаб-квартирі НАТО також порушувалося широке коло інших питань, зокрема перебіг втілення положень Охридської рамкової угоди, підписаної у серпні 2001 року, процес розширення НАТО та заходи, яких живає колишня Югославська Республіка Македонія¹ у своєму прагненні вступити до Альянсу, а також статус місій НАТО на території країни.

Важливі зустрічі

Відносини Україна – НАТО

1 березня ц.р. прем'єр-міністр України Анатолій Кінах зустрівся з Генеральним секретарем НАТО лордом Робертсоном та послами країн – членів НАТО під час свого візиту до штаб-квартири НАТО.

Під час засідання Комісії Україна – НАТО прем'єр-міністр Кінах поінформував лорда Робертсона та 19 Постійних представників країн НАТО щодо заходів, яких Україна вжила з метою втілення програми оборонних, економічних та демократичних реформ. Члени Комісії також обговорили ситуацію у галузі безпеки у євроатлантичному регіоні, що розвивається, ситуацію на Балканах, а також шляхи поглиблення практичного співробітництва між Україною та НАТО.

Засідання Комісії Україна – НАТО, члени якої оцінюють успішність втілення положень Хартії про Особливе партнерство між Україною та НАТО й обговорюють шляхи поліпшення співпраці, відбуваються принаймні двічі на рік.

Засідання Комісії Україна – НАТО

Наступне засідання Комісії заплановано провести у Києві 9 липня ц.р. на ознаменування п'ятиріччя підписання Хартії Україна – НАТО.

Програми перепідготовки українських військовослужбовців у відставці за сприяння НАТО

Під час церемонії підписання угоди, м. Київ, 23 квітня

23 квітня 2002 року у приміщенні Центру інформації та документації НАТО в Україні голова Економічного комітету НАТО пан Патрік Ардуен та голова Національного координаційного центру Кабінету Міністрів України з питань професійної

адаптації військовослужбовців пан Олександр Шикалов підписали Угоду про практичну реалізацію ініціативи НАТО з перепідготовки українських військових, звільнених у запас або відставку на 2002 рік.

Це вже третя угода такого типу, яка дає змогу виділити кошти для організації мовних курсів та здійснення перепідготовки військовослужбовців, звільнених у запас або відставку, спрямо-

вана на підвищення їх шансів знайти роботу за складних умов ринку праці. 3 жовтня 1999 року, коли була підписана перша угода, до 210 колишніх військових пройшли навчання на фінансованих НАТО мовних курсах, проведених в Україні.

Курси з трьох іноземних мов, а саме: англійської, німецької та французької організувалися у шістьох містах України: Києві, Рівному, Одесі, Севастополі, Узині та Львові. Цього року курси будуть переважно присвячені опануванню мовними навичками та професійній перепідготовці у галузі менеджменту та комп'ютерних технологій. Програма навчання буде також адаптована до конкретних спеціальностей колишніх військових та включатиме такі ініціативи як, наприклад, вивчення колишніми офіцерами ВМС термінології цивільного судноплавства англійською мовою. Цього року планується також запропонувати курси італійської мови за сприяння Італійського культурного центру.

Програма співпраці між Україною та НАТО в економічній галузі також передбачає проведення консультацій з питань економічної безпеки, закриття баз, планування та укладання оборонних бюджетів.

Конференція Україна – НАТО у Берліні

4 березня ц.р. Генеральний секретар НАТО лорд Робертсон відвідав Берлін, Німеччина, щоб виступити на церемонії відкриття нового Потсдамського центру з питань трансатлантичної безпеки та військових справ, а також на конференції, присвяченій відносинам між Україною та НАТО, організованій Аспенським інститутом.

У цьому випуску ми пропонуємо Вам ознайомитися із промовою, з якою Генеральний секретар НАТО лорд Робертсон виступив під час конференції.

Україна та НАТО – перед обличчям нових викликів

Заключна промова Генерального секретаря НАТО

лорда Робертсона

на конференції Аспенського інституту

Берлін, Німеччина, 4 березня 2002 року

**Панове міністри,
Ваші Високоповажності,
пані та панове!**

Насамперед дозвольте мені подякувати організаторам конференції – співробітникам Аспенського інституту. Наш сьогоднішній захід проводиться за підтримки

Міжнародного секретаріату НАТО, уряду України та міністра оборони Німеччини. Я хочу подякувати нашим українським друзям за те, що вони надіслали делегацію такого високого рівня для участі у конференції. Я також вдячний країнам – членам НАТО, які тут представлені на високому рівні. Насправді, ця конференція відбиває, наскільки важливими для усіх нас є відносини між Україною та НАТО.

Ось чому я з нетерпінням очікував того моменту, коли зможу прийти сюди і поділитися з Вами своїми поглядами щодо стану відносин Україна – НАТО, а також висловитися щодо проблем, які ми маємо подолати. Я ще більше зацікавився, коли побачив у програмі згадування теми «реформ безпекового сектора». На цю тему, як Ви знаєте, я можу говорити не зупиняючись. Проте обіцяю сьогодні бути стислим, щоб ми не зазіпнілися на обід, який люб'язно дає на нашу честь сьогодні ввечері міністр Шарпінг у своєму престижному Рейхстазі.

Щодо важливості відносин між Україною та НАТО як таких мені не доведеться багато говорити: це очевидний факт, адже Україна займає ключове геостратегічне положення, слугуючи «ланкою» між Сходом та Заходом, межуючи з двома країнами – членами Альянсу та, звичайно, Росією. Саме тому непохитне прагнення України до внутрішньої консолідації, до створення життєздатної національної держави, втілюючи демократичні та економічні реформи, її мудра політика стосовно національних меншин та добрі відносини з усіма сусідами – все це має виключне значення для усіх нас. НАТО завжди цілковито підтримувало Україну у цих її прагненнях і робитиме це й надалі.

9 липня ми відсвяткуємо п'ятиріччя підписання Хартії про Особливе партнерство між Україною та НАТО. З цієї нагоди члени Північноатлантичної ради здійснять візит до Києва, де відбудеться засідання Комісії Україна – НАТО на рівні послів. Напередодні цієї історичної віхи у наших відносинах, безумовно, було б корисно переглянути звершення нашого партнерства, а також замислитися над перспективами, спробувавши визначити, чого ми очікуємо від наших відносин у майбутньому, що є бажаним та реалістичним.

Загалом, озируючись на ці останні п'ять років, я думаю, нам є чим пишатися. Це були п'ять років стабільного успіху, тісних політичних контактів та ґрунтовної й найефективнішої співпраці.

Безперечно, у зовнішній політиці Україні часто доводилося робити вибір, і вона виявляла політичну мудрість – ще до 1997 року, коли ми підписали наше Особливе партнерство. Раніше Україна ухвалила рішення приєднатися до Договору про непоширення ядерної зброї та набула статусу без'ядерної держави. Потім вона спромоглася розв'язати з Росією болочі суперечності щодо Чорноморського флоту. Україна також уклала двосторонні договори з іншими своїми сусідами.

Все це були ранні ознаки твердого рішучості України дотримуватися активної позиції, побудованої на співробітництві, щодо власної безпеки та безпеки євро-атлантичної спільноти.

Нещодавно цей конструктивний підхід було знову продемонстровано на Балканах. Ми добре пам'ятаємо підтримку з боку Вашої країни, коли Альянс розпочав свою повітряну операцію у Косові, попри значний тиск, якого вона зазнала.

А участь Вашої країни у міжнародних зусиллях, спрямованих на встановлення миру на Балканах, підкріплена ствердженням курсу її зовнішньополітичної орієнтації, стала неоціненною також з низки інших причин.

Участь України сприяла встановленню миру та стабільності у понівеченому війною регіоні. Ця співпраця також допомогла ознайомити українських військових з функціонуванням підрозділів країн – членів Альянсу та країн-партнерів, таким чином поліпшуючи їх оперативну сумісність. Завдяки участі України Північноатлантичний альянс також спромігся розпочати та запровадити військові операції на кількох театрах на Балканах. Це також дало змогу Україні долучитися до відвертого та відкритого аналізу ситуації у галузі безпеки на Балканах, а також визначення шляхів її поліпшення.

Кризи є випробуванням відданості – і події 11 вересня стали випробуванням для усіх нас. Позиція України у світлі подій 11 вересня була непохитною. Україна виявила чітку обізнаність із загрозою, яку становить тероризм для нашої спільної безпеки, та усвідомлення того факту, що ця загроза безпеці також потребує одностайної відповіді, а також продемонструвала свою рішучість співпрацювати з НАТО та іншими країнами міжнародної спільноти у боротьбі з цим злом.

Я хотів би запевнити наших українських друзів, що нас глибоко зворушив їхній швидкий відгук на введення в дію статті 5 Вашингтонського договору НАТО та конструктивний підхід, згодом виявлений Україною щодо сприяння запровадженню антитерористичної кампанії.

Минулі роки переконливо засвідчили той факт, що стосовно орієнтації своєї зовнішньої та безпекової політики Україна завжди дотримувалася чіткого курсу. НАТО, зі свого боку, докладало усіх зусиль, щоб сприяти цьому курсу, виступаючи на найвищому рівні із заявами підтримки, проводячи консультації на рівні політиків та експертів з питань, що становили спільну зацікавленість сторін, і не лише заохочуючи, але й забезпечуючи участь України у наших спільних операціях на Балканах.

Проте масштаби нашого Особливого партнерства виходять за межі політичного та безпекового виміру. Партнерство також дає НАТО змогу допомогти Україні щодо втілення найбільш складних проєктів із реформування. І, я думаю, Ви погодитесь зі мною, що у цій галузі результати не виправдали цілком усіх наших сподівань. Шлях всеосяжних економічних та демократичних перетворень є довгим, складним і поки що далеким від завершення.

Одним із ключових завдань внутрішніх перетворень є реформа безпекового сектора – ця тема була домінуючою під час наших обговорень сьогодні на початку дня. Мої погляди на це питання широковідомі. Після завершення холодної війни та особливо після подій 11 вересня збройні сили, що існували за часів холодної війни, нині є нічим іншим, як марнуванням коштів. Такі збройні сили, із надмірною чисельністю та погано структуровані, не лише нездатні виконувати свої військові завдання, але й є тягарем для економіки країни, і таким чином гальмують внутрішні перетворення в інших галузях.

З усіх цих причин реформа безпекового сектора має стати ключовим складником політичних та економічних трансформацій. Я цілком усвідомлюю, що така реформа є болючою. Скрізь у світі кажуть, що військовий сектор традиційно опирається будь-яким змінам. Проте, виходячи з мого власного досвіду на посаді міністра оборони Великої Британії, – і я впевнений, що міністри оборони інших країн, які присутні за цим столом, погодяться, – що військові реформи можуть бути успішними лише у тому разі, якщо вони добре сплановані, а військові чітко уявляють свою майбутню долю.

Протягом кількох останніх років ми – Україна та НАТО – здійснили великий обсяг теоретичної роботи, особливо у рамках діяльності Спільної робочої групи з питань оборонної реформи. А нещодавно роботу було

зосереджено на тому, щоб сформулювати загалом 80 досяжних та реалістичних цілей оборонної реформи на основі «Державної програми реформування та розвитку збройних сил до 2005 року». А на даному етапі ми розглядаємо, яким чином існуючі інструменти та ресурси ПЗМ можуть бути застосовані з метою забезпечення та зміцнення зусиль України, спрямованих на досягнення цих цілей.

Цього року ми маємо просунути від планування реформ до їх реального запровадження. Тому я переконливо закликаю наших українських друзів активізувати їхні зусилля щодо втілення реформ та звертаюся до країн – членів НАТО із проханням вжити додаткових заходів, щоб допомогти Україні.

Як я вже зауважив, реформа безпекового сектора неминуче призводить до болючих наслідків – закриваються військові бази, військові втрачають роботу, надлишкова військова техніка має знищуватися тощо. Ми у жодному разі не маємо права ігнорувати ці негативні наслідки і тому започаткували низку проєктів, спрямованих на полегшення ситуації. Наприклад, починаючи з 1999 року НАТО та країни – члени НАТО проводили курси перепідготовки колишніх військово-службовців. Дотепер навчання на цих курсах пройшли понад 200 офіцерів та прапорщиків, 70 % з них спромоглися знайти роботу.

Ми також допомагаємо українським властям щодо розв'язання проблеми закриття військових баз, а також стосовно розробки національних програм конверсії. Ми також беремо участь у проєкті зі знищення понад півмільйона протипіхотних мін в Україні.

Іншою вагомою рисою наших зусиль у галузі реформи безпекового сектора є той факт, що вони не обмежуються збройними силами України, а залучають Прикордонні та Внутрішні війська. Це робиться не лише тому, що, подібно до збройних сил, ці структури є надмірними за чисельністю і потребують впорядкування. Це є спробою допомогти Україні пристосувати її збройні сили до сучасного середовища безпеки, за умов якого сусіди більше не сприймаються як супротивники, а також зробити ці сили такими, що будуть здатні боротися із новими викликами у галузі безпеки, зокрема організованою злочинністю та тероризмом, а також незаконною торгівлею наркотиками та зброєю.

Такий всеохоплюючий підхід є необхідним, проте він також ускладнює ситуацію, оскільки це означає, що до роботи має долучитися більше міністерств, установ та приватних осіб. Це призводить до більшого опору реформам та більш значної бюрократичної інерції. Проте я не маю сумнівів щодо того, що рано чи пізно непростий вибір все одно доведеться зробити. Зволікання із ухваленням рішення не зробить цей вибір простішим, а, навпаки, потребуватиме більших витрат та жертв.

Як я вже зазначив на початку свого виступу, НАТО готове і надалі допомагати Україні. Але я хочу, щоб було зрозуміло: зовнішня допомога ніяк не може замінити власні зусилля країни у галузі реформ. Наскільки швидко Україна просуватиметься до своїх європейських партнерів і наскільки наблизиться до них, залежатиме від серйозності, з якою вона підходить до розв'язання подвійної проблеми, що постала перед нею, а саме: дотримання її успішного курсу зовнішньої політики та запровадження практичних внутрішніх реформ в усіх галузях, які становлять основу сучасного суспільства, готового зустріти вітри глобалізації.

Пані та панове!

Конче необхідно, щоб Україна пододала цей подвійний виклик. Оскільки після подій 11 вересня ми усвідомлюємо, що географічне розташування більше не гарантує безпеки. Загрози походять здалеку і минають кордони. Танки не зупиняє терористів. Паспортний контроль не покладе край поширенню зброї масового знищення. І не стане у пригоді найсучасніший винишувач, коли йдеться про тисячі або навіть мільйони біженців, які залишають свої країни, рятуючись від конфліктів.

Існують міжнародні загрози нашій спільній безпеці. Щоб подолати їх, ми потребуємо ефективного багатонаціонального співробітництва на усіх фронтах і тільки так можемо досягти успіху. Серед обов'язкових вимог – наявність необхідних для економіки та добре структурованих збройних сил, які мали б обладнання та підготовку, необхідну для здійснення взаємодії з арміями інших країн.

У НАТО вже розпочався процес власної внутрішньої адаптації. Фахівці Альянсу працюють над виробленням шляхів удосконалення військового потенціалу, необхідного для того, щоб оборонятися від терористів та протистояти їм, а також щоб сприяти здатності наших

збройних сил захищати особовий склад від наслідків застосування зброї масового знищення. Паралельно ми розглядаємо можливості ефективного застосування наших унікальних військових навичок та потенціалу з метою гарантування захисту населень наших країн та надання допомоги під час надзвичайних станів цивільного характеру. Ми маємо на меті виробити значний пакет заходів щодо адаптації, спрямованих на подолання цих нових загроз, який має бути завершений до засідання на рівні глав держав та урядів країн – членів НАТО, що проходितиме у Празі в листопаді цього року.

Але одного НАТО недостатньо. Нам потрібні партнери. Протягом минулого десятиліття партнерські ініціативи НАТО багато разів виправдали вкладені в них енергію та кошти. Програма «Партнерство заради миру», Рада євро-атлантичного партнерства, особливе партнерство з Україною та Росією змінили обличчя європейської безпеки. Вони перетворилися на політичні та військові інструменти для серйозних операцій із врегулювання криз, як ми це щоденно бачили на прикладі Балкан. Вони також дали початок справжній культурі євро-атлантичної безпеки.

Внаслідок терористичних нападів на Сполучені Штати Америки 46 країн – учасниць Ради євро-атлантичного партнерства виявилися найбільшою у світі постійною коаліцією, твердою у своєму засудженні злочинного насильства та міцною у своєму прагненні захиститися від тих, хто здійснив ці нелюдські акти. Ми хочемо бути впевненими, що ця цінність буде збережена та зміцніє в інтересах усіх залучених сторін.

Вже вимальовуються певні контури змін, які на нас чекають після Празького саміту. Боротьба з тероризмом набуває більш важливого значення. А партнерські відносини стають дедалі вагомішим засобом розв'язання проблеми реформування оборонного сектора. Але ми маємо ще багато що зробити. Це завдання стоїть як перед країнами – членами, так і перед країнами-партнерами. Усі разом ми повинні докласти усіх зусиль, щоб наше партнерство залишалось так само доцільним та корисним інструментом подолання цих нових загроз, яким воно було дотепер. Празький саміт стане важливою віхою, що ознаменує ці необхідні кроки.

Насправді, Празький саміт стане загалом переломним для порядку денного НАТО. Просунеться вперед процес розширення НАТО з метою включення до зони цілковитої безпеки, яку являє собою НАТО, нових країн. Ми надалі поглиблюватимемо наші відносини з Україною та Росією, розвиваючи нові перспективи співпраці. І ми вживемо конкретних заходів з метою поліпшення нашого оборонного потенціалу у межах НАТО, а особливо європейських країн.

Вибір, який мають зробити європейці, є дещо подібним до того, що стоїть перед Україною: модернізація чи ізоляція. Отже, мої європейські та канадські колеги, які присутні тут сьогодні, не здивуються, коли я скористаюся цією нагодою, щоб повторити свій заклик: «Потенціал, потенціал і знову потенціал!», – тому що принаймні ми маємо забезпечити спроможність взаємодіяти у межах Альянсу або у рамках інших коаліцій. Наслідки нашої невдачі будуть приголомшливими: неспроможність запроваджувати спільні дії, неспроможність зберегти нашу безпеку. Будь-який з цих сценаріїв є неприйнятним.

Пані та панове!

Україна означає «земля, що лежить скраю». У минулому це, можливо, було виправдано для країни, що знаходилася на порозі Азії. Проте сьогодні географія вже не визначає долю. Місце розташування на географічній карті не є чинником, який визначає місце нації у світі. Україна більше не є «землею, що лежить скраю». Вона стала поважним гравцем у новій європейській системі, який робить свій внесок щодо подолання нових ризиків у галузі безпеки, які загрожують усім нам.

Я закликаю наших українських друзів продовжити рухатися у цьому напрямку із подвоєною енергією. Після подій 11 вересня ніхто з нас не має права заспокоїтися. Кожна з наших країн має запровадити необхідні реформи, щоб бути здатною співпрацювати з партнерами та ефективно відігравати свою роль. Ці зусилля нині тривають у межах НАТО, Європейського союзу та в усіх країнах Європи. Подібно до усіх цих держав, Україна має зробити все можливе, щоб не залишитися позаду. НАТО готове їй допомогти у цих зусиллях. Україна та НАТО і надалі йтимуть шляхом партнерства та співпраці.

Дякую за увагу.

ДОСВІД, КОРИСНИЙ НАМ

Стаття пані Богдани Носової, журналіста газети «Демократична Україна», яка взяла участь в ознайомлювальному візиті до штаб-квартири НАТО у Брюсселі та штабу ВГК ОЗС НАТО в Європі

Візит українських журналістів до Брюсселя ще раз підтвердив дружні відносини Києва з НАТО.

Програма візиту українських журналістів була організована так, щоб ми якомога глибше могли ознайомитися із роботою центру НАТО – його штаб-квартири, а також із діяльністю штабу Верховного Головнокомандувача Об'єднаними збройними силами НАТО у Європі, що знаходиться у Монсі. Хтось скаже, що, можливо, про все, що ми обговорювали, можна прочитати у багатьох довідниках, які випускає НАТО, та в Інтернеті на офіційній веб-сторінці організації, але журналістові важливо побачити все на власні очі. Зовсім по-іншому сприймалося і вже відоме, і нове, коли розповідали фахівці з НАТО про політичне планування, реагування у разі надзвичайних ситуацій, співробітництво у сфері безпеки, показуючи і пояснюючи все на прикладах. Зустрічі в НАТО з представниками різних країн дали нам змогу порівняти їх участь у роботі Альянсу. Також цікаво було почути подробиці про досвід вступу до НАТО Чехії, адже ця країна приєдналася до Альянсу однією з останніх. Її досвід був би корисний і Україні на шляху до євро-атлантичної інтеграції.

Візит наш відбувся у час, коли ми спостерігали потепління у відносинах Росія – НАТО. І, природно, що всіх цікавило питання, як далі

розвиватиметься співпраця між Україною і Альянсом. Звичайно, нині питання про вступ до НАТО в Україні не стоїть на порядку денному. Так заявляють керівники держави. Від представників Північноатлантичного альянсу у Брюсселі журналісти почули цілком зрозуміле твердження: в НАТО готові розглянути будь-яку кандидатуру, але країна повинна сама цього захотіти. Нас також запевнили, що ставлення до України з боку НАТО ніяк не зміниться на гірше у зв'язку зі вступом нових членів.

У штабі Верховного Головнокомандувача в Монсі ми з цікавістю слухали досить розгорнуту лекцію щодо військової діяльності НАТО. Українські журналісти також мали можливість обговорити з представниками штабу виконання українською стороною програми «Партнерство заради миру». Приємно було почути від військових позитивну оцінку діяльності України у цій програмі: «Україна є однією із найактивніших країн – учасниць ПЗМ».

К а л е н д а р п о д і й

16 травня – Семінар громадської організації «Демократична дія» на тему «Роль України у системі європейської безпеки у XXI столітті» за сприяння Центру інформації та документації НАТО в Україні, м. Полтава.

30 травня – Перша частина семінару громадської організації «Інститут трансформації суспільства» на тему: «Як набути членства в НАТО: Досвід нових членів та можливість вступу України» за сприяння Центру інформації та документації НАТО в Україні, м. Київ.

5 червня – Семінар громадської організації «Нові перспективи» на тему: «Україна та європейська безпека: нові виклики» за сприяння Центру інформації та документації НАТО в Україні, м. Тернопіль.

17 червня – Форум української молоді щодо євро-атлантичного вибору України проводитиметься громадською організацією «Атлантична рада України» за сприяння Центру інформації та документації НАТО в Україні, м. Київ.

25 червня – Друга частина семінару громадської організації «Інститут трансформації суспільства»: «Україна – Росія – НАТО: зміна підходів до співпраці у відповідь на виклики нової доби» за сприяння Центру інформації та документації НАТО в Україні, м. Суми.

9 липня – Візит в Україну членів Північноатлантичної ради з нагоди п'ятиріччя підписання Хартії про Особливе партнерство між Україною та НАТО, м. Київ.

Тексти офіційних заяв, декларацій та комюніке НАТО є англійською, французькою, німецькою, російською та українською мовами на веб-сторінці:

<http://www.nato.int>

Видається Відділом інформації та преси НАТО.

Штаб-квартира НАТО: В-1110, Брюссель.

Редактор-упорядник Петр Лунак

Факс 10-32-2-707-4579

За інформацією стосовно Новин НАТО та інших друкованих матеріалів, а також для самостійного пошуку в Інтернеті додаткової інформації з питань безпеки звертайтеся до Центру інформації та документації НАТО:

Україна, 04119, Київ-119, вул. Мельникова, 36/1

Тел.: 38 (044) 246-8616, 38 (044) 246-8617,

факс 38 (044) 246-8622

«Новини НАТО» не є офіційно узгодженим документом НАТО, і тому вони не обов'язково репрезентують офіційні думки чи позиції урядів окремих країн-членів з усіх питань, що обговорюються у цьому виданні.